

RAPPORT FRA KANDIDATUNDERSØKELSEN 2021, MASTER

Master i politivitenskap og erfaringsbasert master i
etterforskning

Sammendrag

I rapporten presenteres resultater fra kandidatundersøkelsen for master i politivitenskap og erfaringsbasert master i etterforskning gjennomført våren 2021.

Jon Strype, Gunnar Thomassen og Halvor Hegna Ingvaldsen

Innledning

I denne publikasjonen presenteres resultater fra en spørreundersøkelse som ble sendt ut til kandidater som har fullført en masterutdanning ved Politihøgskolen. Det tilbys per i dag to masterstudium ved Politihøgskolen, en master i politivitenskap på 120 studiepoeng som startet opp i 2006, og en master i etterforskning på 90 studiepoeng som startet opp i 2017.

Et viktig formål med kandidatundersøkelsen er å kunne bidra til videre utvikling og forbedring av masterstudiene ved Politihøgskolen, og sørge for at studiene gir relevant kompetanse til kandidatene. I så måte er det viktig å kartlegge kandidatenes erfaringer med masterstudiet både under og etter gjennomføringen av studiet. I denne kandidatundersøkelsen er det derfor samlet inn data som belyser kandidatenes erfaringer og tilfredshet med selve studiet, så vel som hvilke betydning det har hatt (og har) for videre karriere i arbeidslivet.

I denne rapporten gjøres det først kort rede for metode, datainnsamling og utvalg. Deretter analyseres først data som belyser oppfatninger om studiene generelt, så vel som ulike aspekter ved utdanningen slik som faglig innhold, undervisningskvalitet, veiledning og relevans for arbeidsliv. Deretter analyseres data som belyser hvilken betydning utdanningen har hatt for videre karriere, herunder lønn og arbeidsoppgaver. Analysene er gjennomgående brutt ned på to grupper, nærmere bestemt politivitenskap og etterforskning. Analysene er ellers i overveiende grad deskriptive og univariate, dvs. at vi i liten grad analyserer variabler opp mot hverandre.

Metode

Spørreskjema

Spørreskjemaet til kandidatundersøkelsen ble utarbeidet i samråd med studieleder Nina Jon og seniorrådgiver Hanne Kristine Axelsen. Vi tok utgangspunkt i spørreskjemaet som ble brukt til en undersøkelse blant masterkandidater fra Høgskolen i Oslo og Akershus i 2016 og gjorde nødvendige tilpasninger til vår undersøkelseskontekst. Spørreskjemaet ble også justert etter innspill fra blant annet studieleder.

Datainnsamling

Vi sendte ut invitasjon til å delta i undersøkelsen til 97 personer med gyldige adresser. Datainnsamlingen ble gjennomført ved hjelp av datafangstverktøyet Surveyxact. Datainnsamlingen ble avsluttet etter én påminnelse.

Beskrivelse av utvalget

Det endelige utvalget består av 50 personer som har samtykket til å delta i undersøkelsen. Dette utgjør en respons på 52 prosent. Av respondentene er 35 (71 prosent) menn og 14 (29 prosent) kvinner. En respondent har ikke oppgitt kjønn. Kjønnfordelingen blant respondentene er så å si identisk med fordelingen i populasjonen av masterkandidater ved Politihøgskolen (hvor fordelingen er 70 prosent menn og 30 prosent kvinner).

Alle har ikke svart på alle spørsmål i undersøkelsen, så antallet respondenter vil kunne variere fra analyse til analyse.

Av respondentene oppgir 16 at de har gjennomført erfaringsbasert masterutdanning i etterforskning og 34 oppgir at de har gjennomført masterutdanning i politivitenskap.

48 respondenter har svart på hvilket år de påbegynte utdanningen. Fordelt på de to masterprogrammene, ser bildet slik ut:

Tabell 1. Respondenter fordelt etter hvilket år de startet masterutdanningen. N=50.

Masterprogram		Antall
Politivitenskap	2006	2
	2007	3
	2008	9
	2010	3
	2012	7
	2015	7
	2017	1
	Ukjent	2
Total		34
Etterforskning	2016	7
	2017	9
	Total	16

Som det går fram av tabell 1, sprer respondentene seg over et langt tidsspenn med tanke på når de var masterstudenter. For mange er det 10-15 år siden de begynte studiene, mens andre har helt nylige erfaringer med å være masterstudent. Dette har vi sett som et mulig problem med tanke på å tolke dataene. Vi har derfor gjort en rekke foreløpige analyser hvor vi har brutt ned materialet på hvilket år kandidatene begynte sine studier, og deretter sett om dette har betydning for sentrale variabler i spørreskjemaet. utfordringen er at materialet for de enkelte år dermed blir svært lite, noe som gjør konklusjoner om eventuelle lineære sammenhenger med tid (eller ulike studieordninger) meget usikre. Vi har imidlertid ikke sett noen slike sammenhenger, og har derfor gjort et pragmatisk valg om å se alle respondenter under ett, uavhengig av når de har vært studenter og om de har vært hel- eller deltidsstudenter.

43 respondenter har sin grunnutdanning fra Politiskolen/Politihøgskolen), mens 6 oppgir at de har annen grunnutdanning. 2 oppgir ikke hva slags grunnutdanning de har.

Når det gjelder jobbstatus i dag, oppgir de aller fleste (46 respondenter) at de er i fast stilling. 40 oppgir at de arbeider i politiet (36 i politistilling og 4 i sivil stilling). 6 arbeider ikke i politiet, og de resterende 5 har ikke svart på dette spørsmålet.

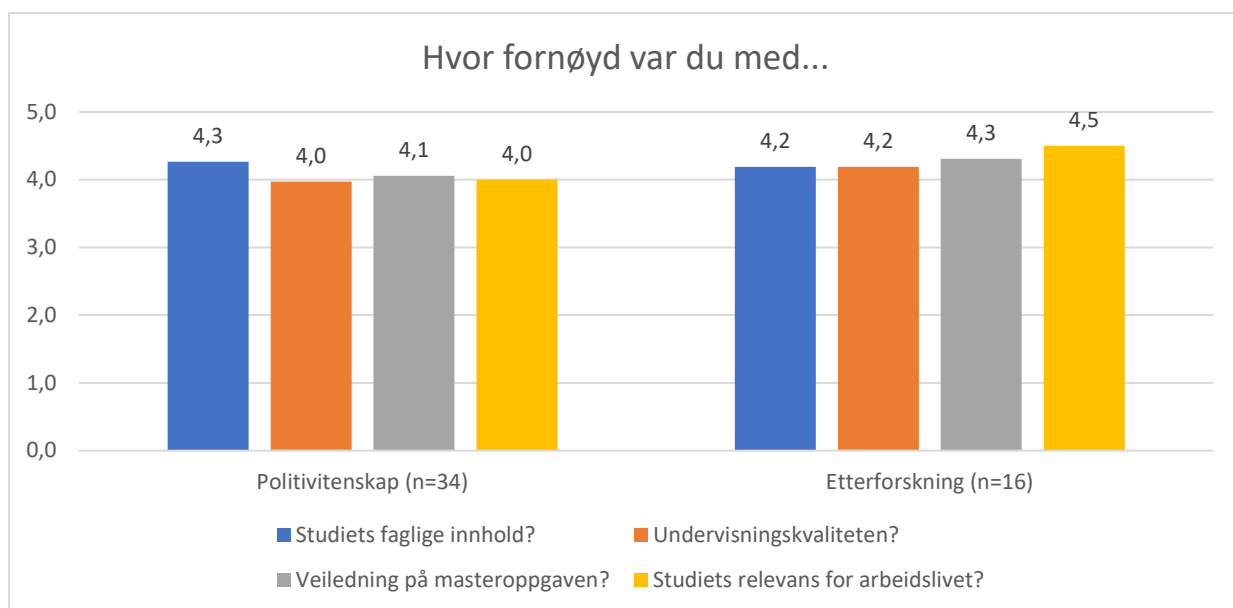
Tilfredshet med masterprogrammet

Direkte spørsmål, indikatorer og indekser

Undersøkelsen har nærmet seg spørsmålet om tilfredshet med utdanningen på to måter. For det første ble det stilt et generelt spørsmål om tilfredshet, formulert slik: «Hvis du skal gi en samlet vurdering, hvor fornøyd vil du da si at du er med utdanningen du tok?» Videre ble det stilt fire spørsmål som var forankret i ulike aspekter av studiet. Disse spørsmålene begynte med «dersom du tenker tilbake på ditt studium, hvor fornøyd var du med...» og så disse fire aspektene:

- Studiets faglige innhold
- Undervisningskvaliteten
- Veiledning på masteroppgaven
- Studiets relevans for arbeidslivet

La oss se nærmere på disse fire enkeltspørsmålene først.

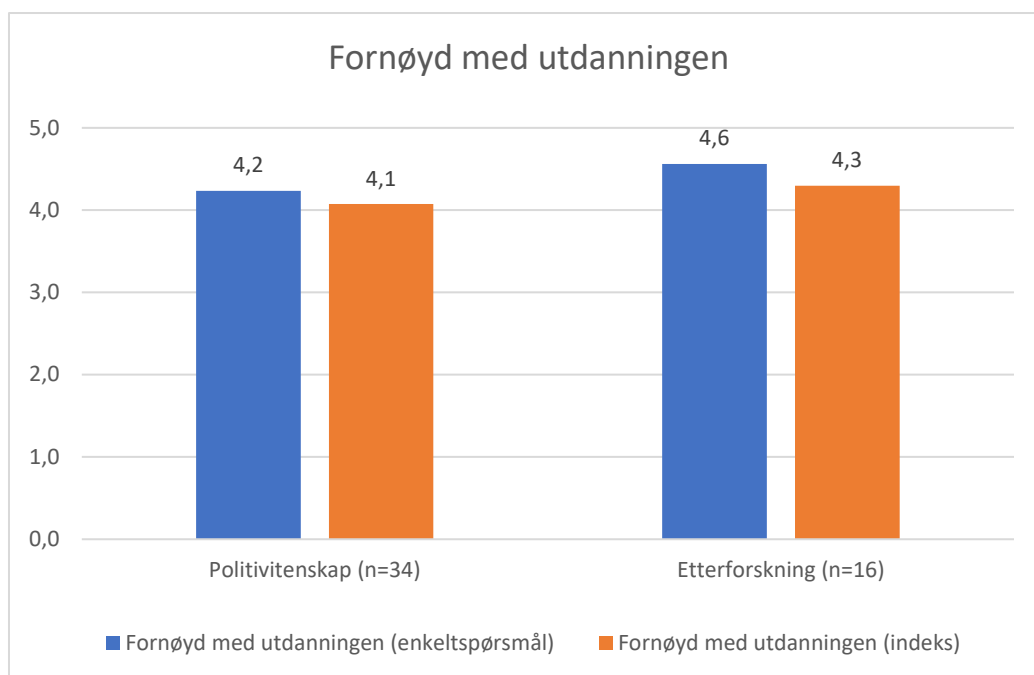

Figur 1. «Dersom du tenker tilbake på ditt studium, hvor fornøyd var du med...». 1: svært misfornøyd, 5: svært fornøyd. Gjennomsnittsverdier.

Figur 1 viser at kandidatene, i gjennomsnitt, vurderer sine respektive studieprogrammer positivt, og det er også små forskjeller mellom hvordan de vurderer de enkelte aspekter ved utdanningen. Det mest slående trekket som framkommer i figur 1 er at etterforsknings-kandidatene vurderer studiets arbeidslivsrelevans som høyere enn hva politivitenskaps-kandidatene gjør.

Når det gjelder overordnet tilfredshet, er det to tilnærminger til å studere det med utgangspunkt i datamaterialet. Den ene tilnærmingen er å se på svarene på det direkte spørsmålet «Hvis du skal gi en samlet vurdering, hvor fornøyd vil du da si at du er med utdanningen du tok?». Den andre tilnærmingen er å konstruere en samleindeks basert på de fire spørsmålene som er gjengitt i figur 1. Mens den første tilnærmingen gir et slags generalisert stemningsbilde, vil den andre tilnærmingen være forankret i noen litt mer konkrete fasetter av opplevelsen. Vi har valgt å rapportere begge.

Indeksen er konstruert ved å lage et gjennomsnittsmål av svarene på de fire spørsmålene (se figur 1). Dermed får indeksen samme måleskala som enkeltspørsmålene, og kan også sammenlignes med det direkte spørsmålet om tilfredshet. Figur 2 viser gjennomsnittsverdier for begge målene.

Figur 2. Tilfredshet med utdanningen målt med direkte enkeltspørsmål samt tilfredshetsindeks basert på fire spørsmål ($\alpha = 0,72$).

Figur 2 viser en tendens til noe større tilfredshet blant etterforsknings-kandidatene enn blant politivitenskap-kandidatene. Vi ser også at tilfredsheten med studiet er noe høyere når vi spør om en overordnet vurdering (enkeltspørsmålet) enn om vurderingen baseres på mer konkrete aspekter ved utdanningen, og dette gjelder i begge grupper.

En utfordring ved å stille et enkelt, generalisert spørsmål om hvor fornøyde kandidatene er med utdanningen de har tatt, er at vi ikke kan vite med sikkerhet noe om hva denne fornøydheten (eller eventuelt misnøyen) henger sammen med. I vårt materiale byr det seg imidlertid en mulighet til å se litt nærmere på dette. Dette kan vi gjøre gjennom en analytisk tilnærming hvor vi ser på hvordan «alt i alt fornøyd»-vurderingen varierer som følge av variasjon i de fire spørsmålene om konkrete aspekter ved utdanningen. For å gjøre dette, har vi gjennomført en multippel regresjonsanalyse, der vurdering av faglig innhold, veiledning, undervisningskvalitet og arbeidslivsrelevans er uavhengige variabler, og ¹tabell.

Tabell 2. Prediktorer for generell tilfredshet med masterstudiet. Multippel regresjon, n=50.

Fornøyd med...	Beta	Sig.
Studiets faglige innhold?	0,42	**
Undervisningskvaliteten?	0,06	-
Veiledning på masteroppgaven?	0,04	-
Studiets relevans for arbeidslivet?	0,33	*

Justert $R^2=0,41$.

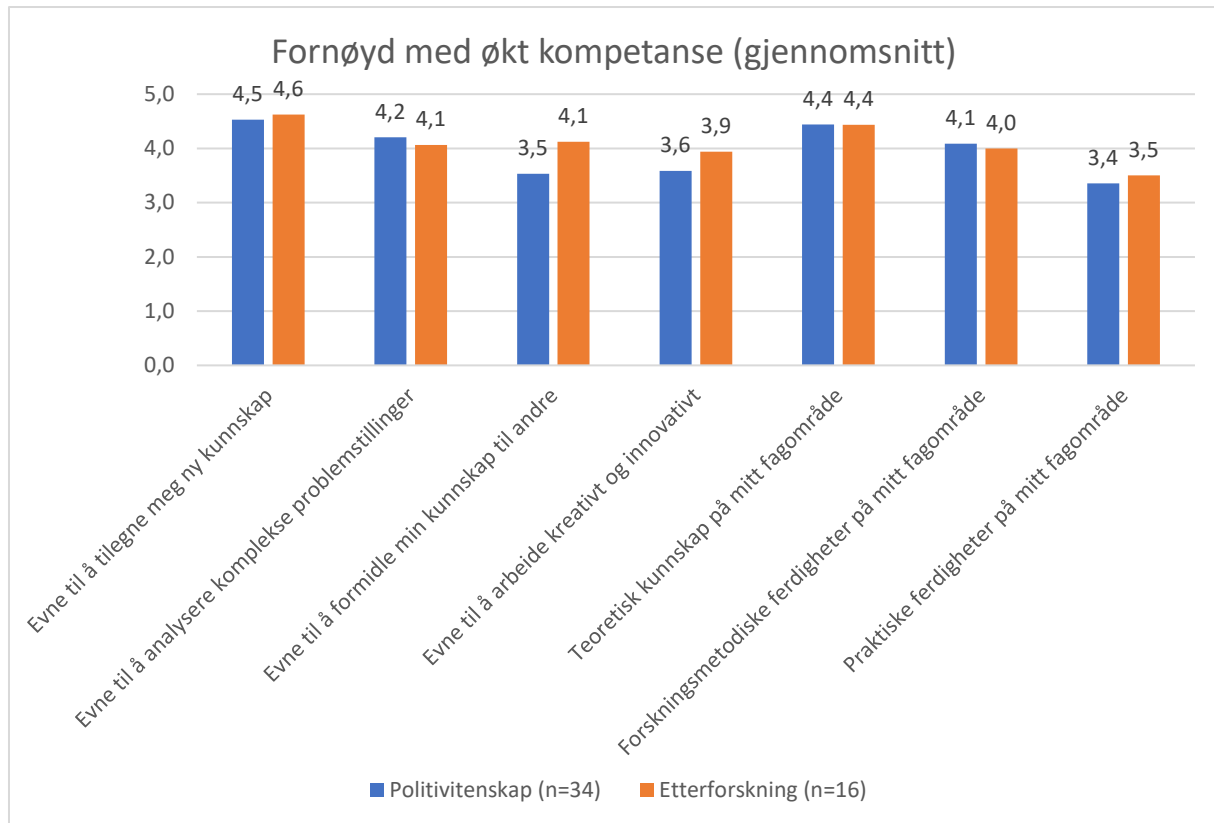
** : $p < 0,01$

* : $p < 0,05$

¹ Av hensyn til analysens robusthet har vi her sett de to gruppene under ett.

I tabell 2 ser vi at tilfredshet med studiets faglige innhold, samt studiets arbeidslivsrelevans, er signifikante prediktorer for den generaliserte vurderingen av masterutdanningen. Opplevelsen av undervisningskvalitet og veiledning slår ikke gjennom som prediktorer for generalisert tilfredshet.

Økt kompetanse

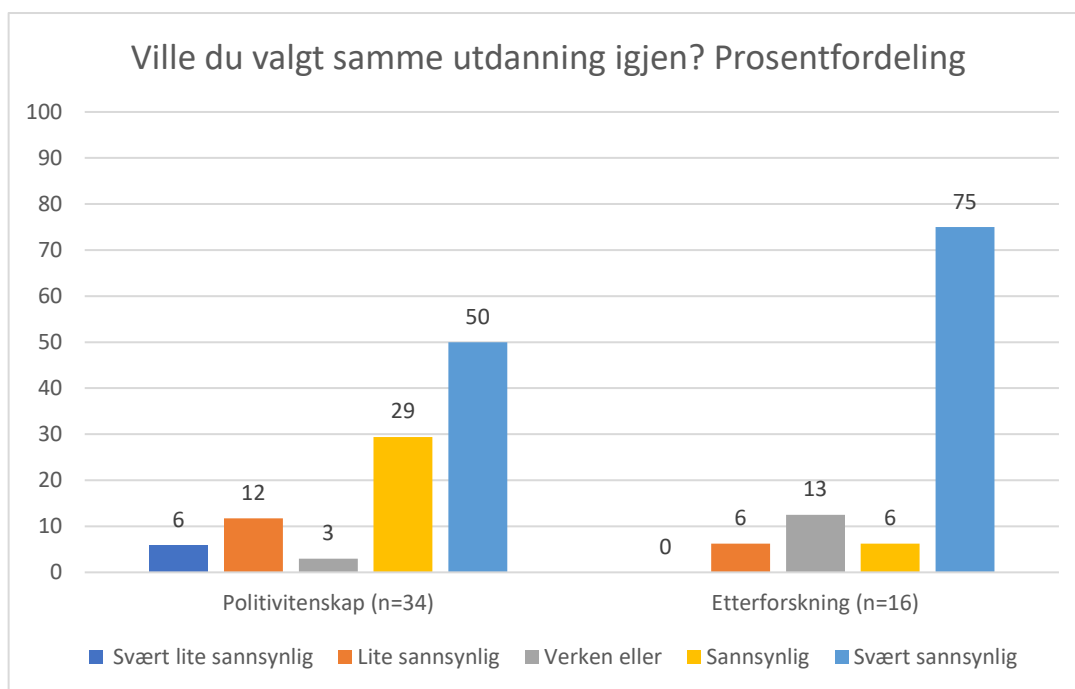

Figur 3. Tilfredshet med økt kompetanse, gjennomsnitt. 1: svært misfornøyd, 5: svært fornøyd.

Figur 3 viser gjennomsnittlig tilfredshet med økt kompetanse på ulike felter. Som vi ser er kandidater fra begge programmene mest tilfredse med den økte kompetansen studiet har gitt dem når det gjelder evnen til å tilegne seg ny kunnskap, samt den økte teoretiske kunnskapen på deres eget fagområde. I motsatt ende er begge grupper (i gjennomsnitt) minst fornøyd med kompetanseheving når det gjelder praktiske ferdigheter. Det kan være et tankekors at de ferdigheter masterutdanningene søker å gi studentene ikke oppfattes som ledd i heving av praktisk kompetanse. For øvrig kan det være at respondentene tolker begrepet "praktiske ferdigheter på mitt område" ulikt. For noen kan det kanskje bety forskningsmetodisk kompetanse, mens andre tenker politioppgaver.

Ville de valgt samme utdanning på nytt?

Et annet mål på tilfredshet med et studietilbud, er hvorvidt kandidatene ville valgt det samme studiet på nytt dersom de kunne. Vi stilte følgende spørsmål: «Tenk deg at det hadde vært mulig å gjøre om igjen det valget du foretok da du begynte på studiet. Hvor sannsynlig er det at du da ville valgt samme type utdanning?».

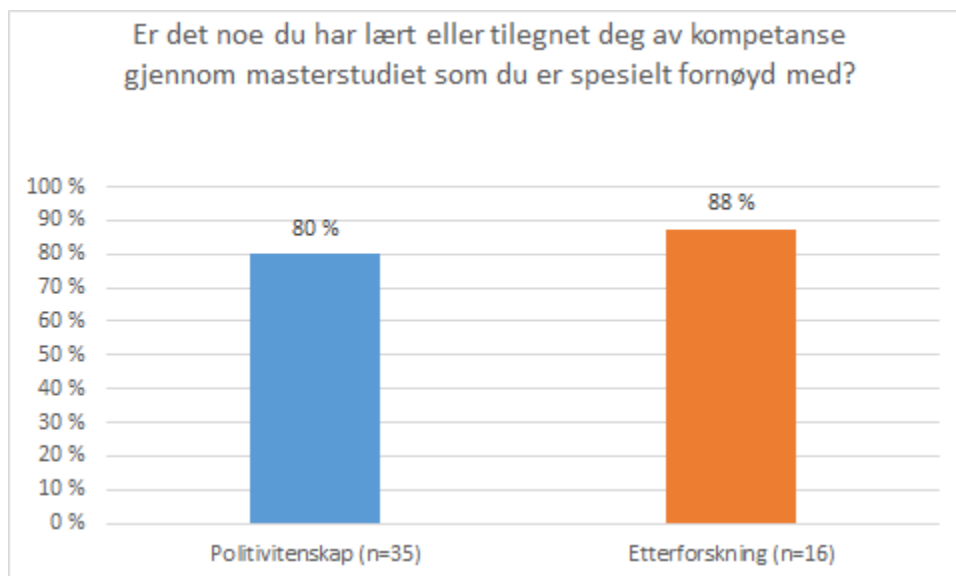

Figur 4. Hvor sannsynlig er det at du ville valgt samme utdanning om igjen? Prosentfordeling.

Figur 4 viser at de fleste ser det som sannsynlig at de ville valgt samme utdanning igjen. Det er imidlertid en tendens til at det er litt mer spredning i svarene blant politivitenskap-kandidatene. Hvis vi leser dette spørsmålet som en tilfredshetsindikator, kan det altså se ut til at denne indikatoren viser en noe større tilfredshet med studiene blant etterforsknings-kandidatene enn blant politivitenskap-kandidatene.

Hva var kandidatene spesielt godt fornøyd med?

I sammenheng med de foregående spørsmålene fikk respondentene mulighet til å utdype seg om hvilken kompetanse de var spesielt fornøyd med. Spørsmålet ble formulert som følgende: «Er det noe du har lært eller tilegnet deg av kompetanse gjennom masterstudiet som du er spesielt fornøyd med?». Av figur 5 kan vi lese at 8 av 10 kandidater på politivitenskap besvarte spørsmålet, mens det for etterforskning er nærmere 9 av 10. Svarprosenten er således høy for begge masterstudier og kan tyde på at et flertall av kandidatene sitter igjen med gode opplevelser fra studiet.

Figur 5. Er det noe du har lært eller tilegnet deg av kompetanse gjennom masterstudiet som du er spesielt fornøyd med? Prosentfordeling

Blant besvarelsene finner vi:

«Jeg mener totaliteten i studiet har gitt meg en breddekompetanse om politiet jeg bruker daglig i min rolle som nivå 2 leder. Skal jeg først peke på ett felt må det være den samfunnsvitenskapelige metode utdanningen, og den evnen jeg da har fått til å vurdere ulike forskningsresultater og grunnlaget for påstander.»

«Formalisering av egne ideer, erfaring og praksis opp mot teoretisk forankring og akademiske rammer.»

«Hva er kunnskap? Politiet som organisasjon, behovet for legitimitet. Etterretning. Forskningsmetode, og prosess. Fordypningsmulighetene.»

«Kompetanse: Økt evne til å gå inn i styringsdokumenter, og metodedoktriner på en kritisk og analytisk måte.»

«Evnen til å gjennomføre et lite forskningsprosjekt.»

«Jeg er svært fornøyd med å ha produsert en masteroppgave hvor mine undersøkelser og funn har bidratt til en endring og kompetanseheving i mitt politidistrikt.»

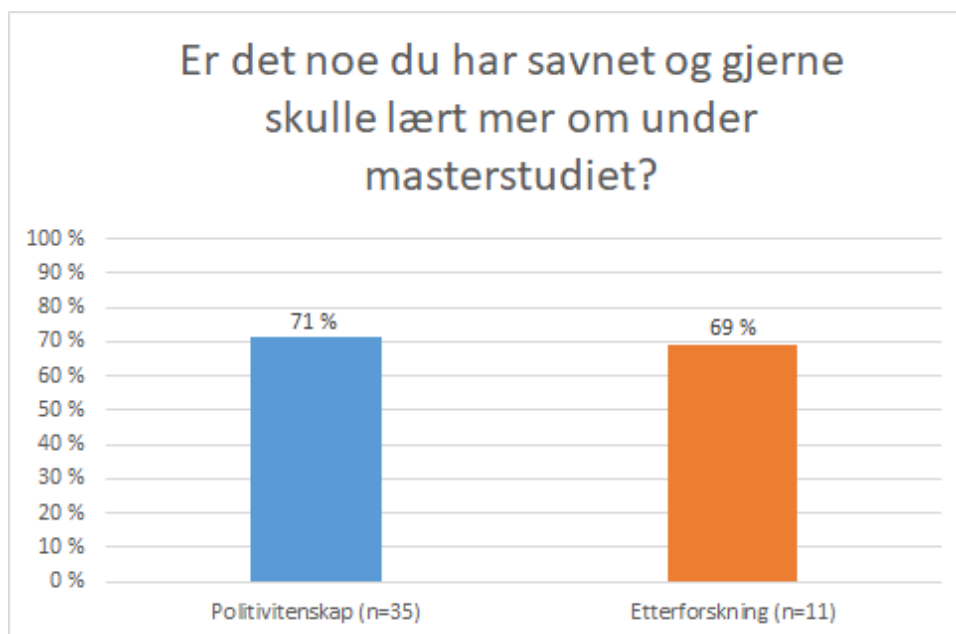
Basert på besvarelsene kan kompetansen respondentene har vært spesielt fornøyd med, deles i tre kategorier; *Faglig forståelse, Metode og analyse og kritisk tenking*. En stor andel har fått mye ut av utdanningene i sammenheng med evne til kritisk tenking. Evnen til kildekritikk, se de større sammenhengene i samfunnet og evnen til å reflektere både over egen kunnskap og det faglige innholdet virker å være en gjennomgående tilbakemelding. I sammenheng med punkt over er det også et flertall som trekker frem evnen til å benytte seg av samfunnsvitenskapelig metode og analyse som viktig. Dette punktet henger også sammen med at flere trekker frem en dypere faglig forståelse

for både politiets organisasjon og rolle i samfunnet. Totalt 5 kandidater trekker frem arbeidet med masteroppgaven som den kompetansen de var spesielt fornøyd med. Arbeidet med masteroppgave kan sees i sammenhengen med de overordnede punktene, da masteroppgaven gir kandidater både mulighet til å fordype seg faglig innen et tema, samtidig som kandidater får mulighet til å bruke sin kompetanse innen forskningsmetode i praksis.

Var det noe kandidatene savnet eller kunne ønske seg mer av?

Etter å ha besvart spørsmål om hvilken kompetanse respondentene var spesielt fornøyd med, fikk de spørsmål om det var noe de savnet eller noe de burde lært mer om under masterstudiet. Spørsmålet ble formulert som følgende: «Er det noe du har savnet og gjerne skulle lært mer om under masterstudiet?». Av figur 6 kan vi lese at 7 av 10 kandidater på politivitenskap besvarte spørsmålet, mens i underkant av 7 av 10 kandidater på etterforskning gjorde det samme.

Figur 6. Er det noe du har savnet og gjerne skulle lært mer om under masterstudiet? Prosentfordeling.

Blant besvarelsene finner vi:

«Emnet om samfunnsvitenskapelige metoder er for kort og for lite rettet inn mot oppgaveskrivingen. Det er en umulig oppgave å dekke kvalitative og kvantitative metoder, og tilhørende undermetoder med en slik dybde at det gir nok trygghet i oppgaveskrivingen. Det gjør at det krever ganske mye arbeid ifm oppgaven å gå ned i de enkeltmetodeene man skal bruke til datainnsamling, og da hadde det vært fint å dette med mer veiledning og ikke bare egenstudier. En mulighet kunne være å ha en generell del og deretter en fordypning i valgt innsamlingsmetode (eks intervju eller spørreskjema).»

«Skulle ønske at vi kunne tatt mer utgangspunkt i praktiske problemstillinger og sett på forskning om dette. F.eks. er det en del utfordrende problemstillinger vi møter i praksis når vi tar avhør. Det hadde vært veldig interessant å sett på forskning og diskutert disse, framfor å repetere avhørets historie og status fra bachelor i 4timerx2.»

«Tettere knytninger mellom studiet og praksis. Hvordan man kan skrive masteroppgaven på en slik måte at den blir mest mulig relevant for yrkespraksis.»

«Studiet klarte på ingen måte å forklare hvordan analysere data i en forskningsprosess. Ingen lærere eller veiledere kunne forklare dette.»

«Arbeidsgivers inkompetanse i å forstå bruken, verdien og manglende verdsetting/respekt for utdanningen/utdanningsnivået. Min motivasjon til ikke å velge denne utdanningen på nytt er ikke på grunn av selve utdanningen, men Politiets inkompetanse i å nyttiggjøre seg den.»

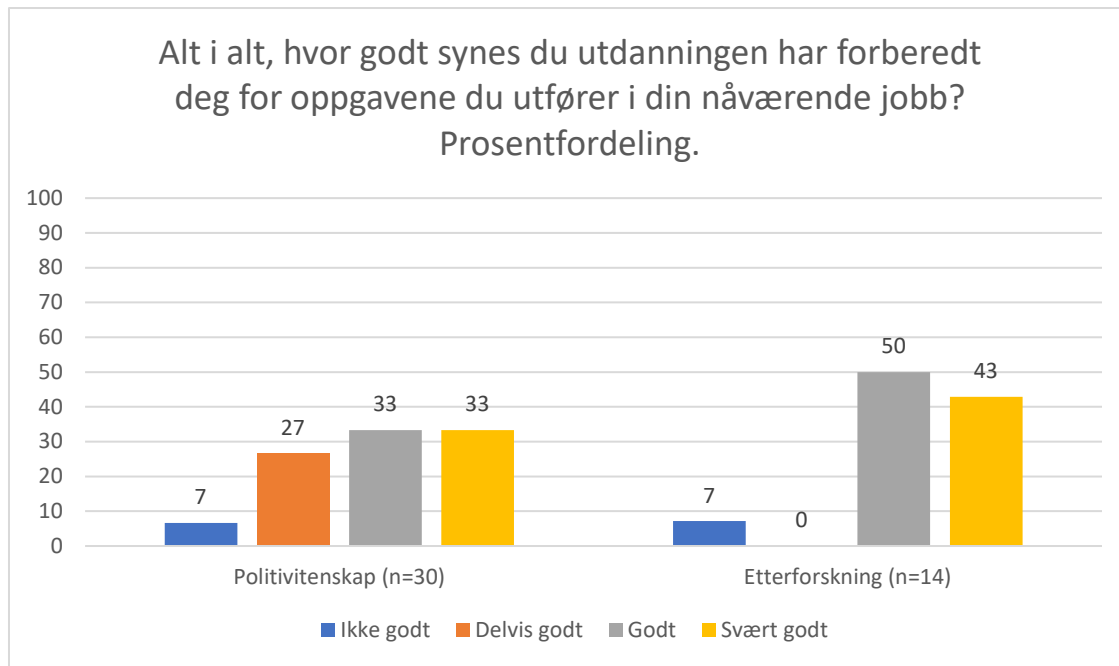
Hovedsakelig kan svarene deles i to hovedkategorier; *Metode og analyse* og *praksisnær tilnærming*. Blant kandidatene med etterforskningsmaster er en overvekt av besvarelse i sammenheng med manglende praksisnær bruk av metode og analyse. På spørsmålet om hva kandidatene kunne trekke frem som spesielt positivt med masterutdanningen, kunne vi lese at en kompetanse respondentene var spesielt fornøyd var evnen til å bruke forskningsmetodisk fremgangsmåte. På samme vis er det et flertall av respondentene som har besvart spørsmålet, som trekker forskningsmetode som en svakhet med masterstudiet. Vi kan ikke se hvorvidt studenter som har omtalt forskningsmetodikk som spesielt positivt, også har nevnt dette som en svakhet ved masterstudiet.

Kom utdanningen til nytte i arbeidslivet?

I spørreundersøkelsen svarer masterkandidatene på en del spørsmål som handler om hvor nyttig utdanningen har vært for deres egen arbeidssituasjon. Disse spørsmålene faller i to kategorier: på den ene siden deres egen oppfatning av relevans og nytte, og på den andre siden hvorvidt de opplever at utdanningen faktisk har medført endringer i arbeidssituasjonen, eller med andre ord, om de har blitt anerkjent for eventuell relevant kompetanseheving i etaten.

Forberedte utdanningen til å utføre oppgavene i nåværende jobb?

Hvorvidt utdanningen har gitt et godt grunnlag for å utføre arbeidsoppgavene i jobben, er en viktig indikator for studiets jobbrelevans. Vi stilte derfor spørsmålet *«Alt i alt, hvor godt synes du utdanningen har forberedt deg for oppgavene du utfører i din nåværende jobb?»*. Hvordan svarene fordelte seg, viser vi i figur 7.

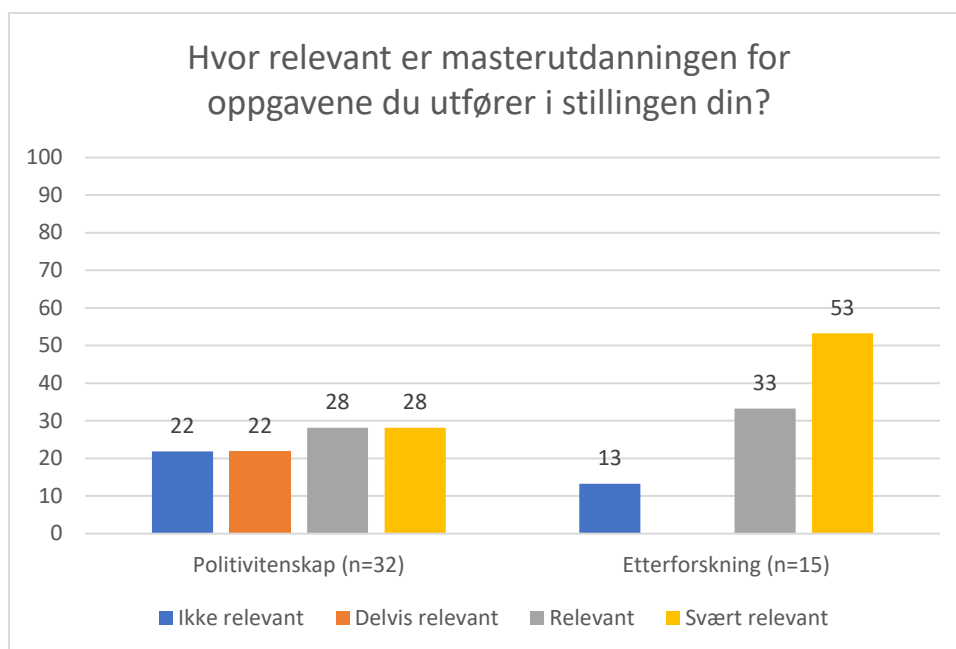

Figur 7. Hvor godt forberedte utdanningen for oppgavene i nåværende jobb? Prosentfordeling.

Figuren viser at nesten alle respondentene fra masterprogrammet i etterforskning mener at Politihøgskolens masterutdanning forberedte dem godt eller svært godt til oppgaven i deres nåværende stilling. Kandidatene fra masterprogrammet i politivitenskap er også overveiende positive, men det er betydelig større spredning i svarene i denne gruppa. En tredjedel av disse studentene svarte mer negativt, altså med svarkategoriene *delvis godt* eller *ikke godt*.

Relevans for nåværende stilling

Spørsmålet om hvor relevant utdanningen er for oppgavene i nåværende stilling, er et opplevd aspekt av utdanningen som ligger tett opp til det forrige spørsmålet (se figur 7). Ikke overraskende er fordelingen av svarene nokså sammenfallende med svarene i figur 7 (se figur 8).

Figur 8. Masterutdanningens opplevde relevans for oppgavene i nåværende stilling. Prosentfordeling.

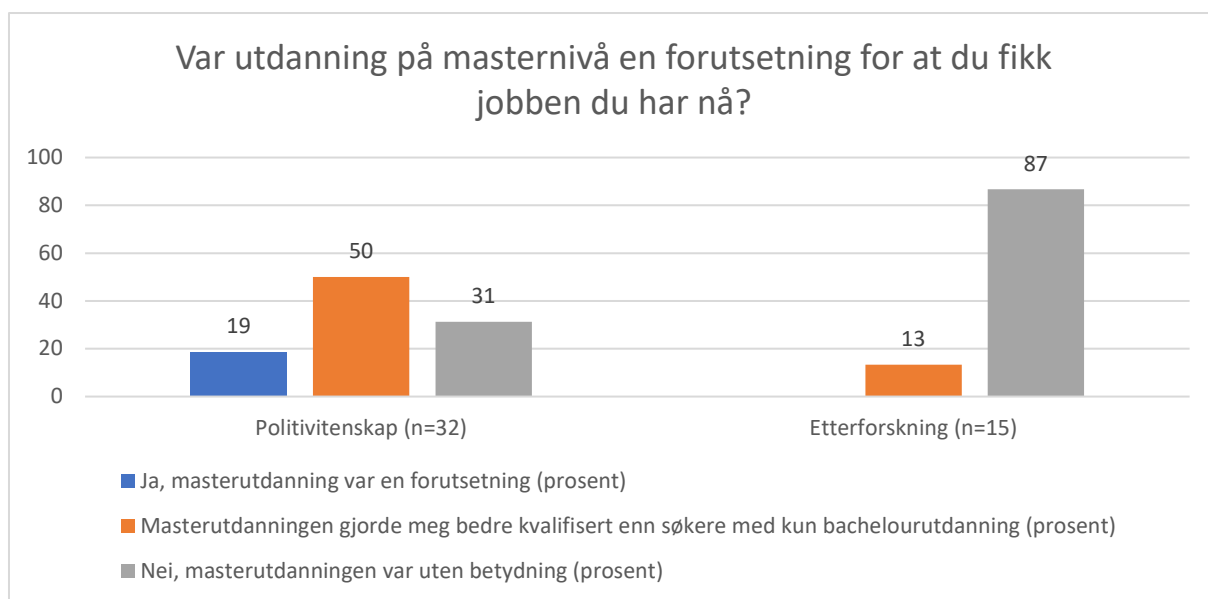
Vi ser igjen at nesten alle respondentene med bakgrunn fra masterprogrammet i etterforskning gir uttrykk for at utdanningen har vært relevant for jobben. Et lite flertall av kandidatene fra masterprogrammet i politivitenskap mener det samme, men her er det mer spredning i tilfredshet. Ser vi figur 7 og figur 8 i sammenheng, virker det som om kandidatene selv synes at masterutdanningen har vært nyttig og relevant for arbeidslivet, og at dette slår sterkest ut blant kandidatene fra etterforskningsmasteren.

Mottakelse i arbeidslivet

Til nå har vi sett på hvordan kandidatene selv vurderer noen aspekter ved utdanningen, samt hvordan de ser på studiets relevans i forhold til arbeidslivet. I denne bolken skal vi se på hvordan de opplever å ha blitt mottatt i arbeidslivet med sin nyvunne masterkompetanse. Vi vil først se på om masterutdanningen var en forutsetning for å få den stillingen de var i da de svarte på vår undersøkelse. Deretter vil vi se på om de har fått nye arbeidsoppgaver, mer ansvar og/eller høyere lønn som følge av utdanningen. Vi vil også, som i de tidligere analysene, skille mellom de to masterprogrammene.

Var masterutdanning en forutsetning for å få nåværende stilling?

I hvilken grad masterutdanningen har vært nødvendig for å få en ønsket stilling, kan være en pekepinn på hvor relevant masterprogrammet oppleves som kompetansehevingstiltak i arbeidslivet, i dette tilfellet i Politi- og lensmannsetaten. Det sterkeste uttrykket for dette er at masterutdanningen var en forutsetning for å få en stilling, altså et «må ha»-krav i stillingsutlysningen. I andre sammenhenger kan det være slik at masterutdanningen ikke er et kompetansekrav, men at søkere med denne kompetansen vil bli vurdert foran søkere som ikke har kompetansen. Figur 9 viser hvordan respondentene fra de to masterprogrammene svarer på dette spørsmålet.

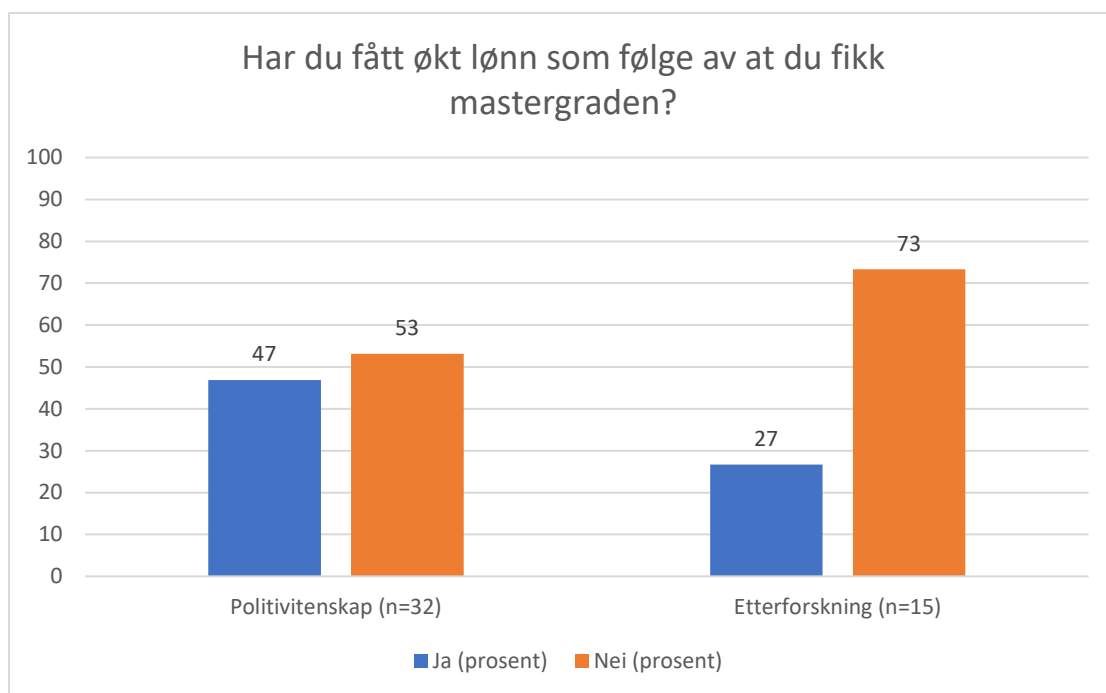

Figur 9. Betydningen av utdanning på masternivå ved jobbsøking. Prosentfordeling.

Med det sedvanlige forbeholdet om at vi prosentuerer på bakgrunn av et lite materiale, er det likevel et nokså tydelig bilde som framtrer i figur 9. Blant kandidatene fra masterprogrammet i politivitenskap er det om lag to av ti som har stillinger hvor masterutdanning var en forutsetning for å få jobben. Til sammenligning er det ingen fra masterprogrammet i etterforskning som er i jobber hvor masterutdanning var en forutsetning for å få stillingen. Det er også en betydelig større andel av kandidatene fra Politivitenskap enn fra Etterforskning som har opplevd at de var bedre kvalifisert enn søkere uten masterutdanning. Det mest slående funnet i figuren ligger likevel i den siste kategorien. Der ser vi at hele ni av ti av respondentene fra Etterforskning oppgir at masterutdanningen var uten betydning for å få den stillingen de innehar nå. Det tilsvarende tallet for Politivitenskap er om lag tre av ti. Dette peker altså i retning av at kandidatene fra Etterforskning i liten grad har hatt uttelling for masterutdanningen i forbindelse med jobbsøking. En nærliggende forklaring kan være at de som tar etterforskningsmaster for en stor del allerede er i stilling som etterforskere, og derfor kan dette handle mest om kompetanseheving innenfor den stillingen de allerede har.

Lønn

En annen indikator for uttelling, er om masterutdanningen har hatt positive konsekvenser for lønnsutviklingen. Dette bygger på en antakelse om at økt relevant kompetanse bør gi lønnsmessig uttelling. Slik sett vil lønn kunne være en indirekte indikator på hvor relevant masterutdanningen oppleves som i arbeidsmarkedet. Figur 10 viser hvordan respondentene har svart på spørsmålet om hvorvidt masterutdanningen har ført til økt lønn.

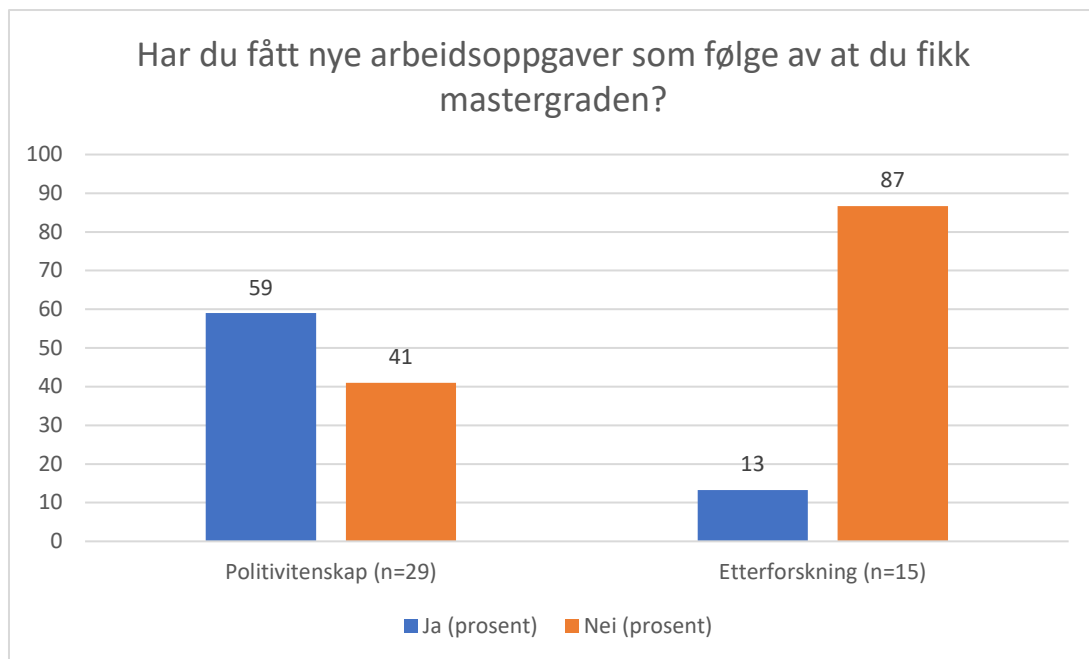

Figur 10. Økt lønn som følge av masterutdanning. Prosentfordeling.

Figur 10 viser at det ikke er noen entydig sammenheng mellom masterutdanning og lønn. Blant kandidatene på masterprogrammet i politivitenskap er det rundt regnet halvparten som har opplevd å få høyere lønn som følge av fullført masterutdanning. Blant kandidatene fra masterprogrammet i etterforskning er det bare om lag en fjerdedel av respondentene som har fått høyere lønn etter å ha fått mastergraden. Igjen ser vi altså en indikasjon på at kandidater fra masterprogrammet i etterforskning opplever å få mindre uttelling for utdanningen.

Nye arbeidsoppgaver

Et viktig poeng med å få ny og/eller høyere kompetanse gjennom masterutdanning må være at utdanningen kvalifiserer til at man kan utføre nye arbeidsoppgaver. Slik sett blir dette en indikator på utdanningens arbeidslivsrelevans, eller kanskje snarere i hvilken grad lederne i arbeidslivet anerkjenner denne relevansen. I figur 11 ser vi hvor stor andel av respondentene som oppgir at de har fått nye arbeidsoppgaver.

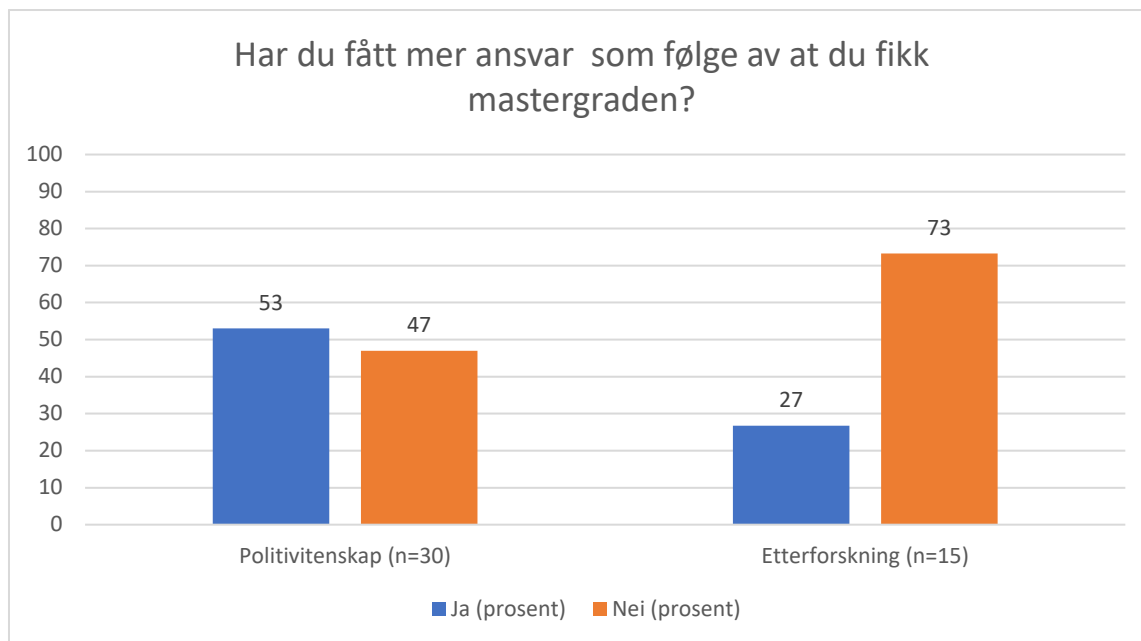

Figur 11. Nye arbeidsoppgaver etter mastergraden? Prosentfordeling.

Også når det gjelder å få nye arbeidsoppgaver etter mastergraden ser vi at dette er noe først og fremst kandidatene fra masterprogrammet i politivitenskap har opplevd. Hvis vi skal forfølge et tidligere resonnement, kan vi anta at kandidatene fra Etterforskning først og fremst har fått økt kompetanse til å gjøre de arbeidsoppgavene de allerede har, mens et flertall av kandidatene fra Politivitenskap har opplevd at mastergraden har åpnet for nye arbeidsoppgaver.

Mer ansvar som følge av mastergraden?

Spørsmålet om mer ansvar som følge av mastergraden er relatert til forrige spørsmål, men ikke fullstendig overlappende. Det er mulig å tenke seg arbeidsoppgaver innen et nytt felt, både med og uten mer ansvar. Likeledes kan det tenkes at man arbeider med samme oppgaver som tidligere, men med et større ansvar knyttet til arbeidet. Vi har derfor skilt ut arbeidsoppgaver og ansvar som to ulike spørsmål.

Figur 12. Mer ansvar som følge av mastergraden. Prosentfordeling.

Vi ser at bildet når det gjelder mer ansvar som følge av mastergraden i stor grad sammenfaller med det vi fant om nye arbeidsoppgaver. Ut fra det vi har sett til nå, vet vi altså at fordelingene sammenfaller, men vi vet ikke om det er de samme personene. En krysstabell viser imidlertid at det i stor grad er de samme, selv om det er noen få som opplever utvikling i bare ett av målene (se tabell 3).

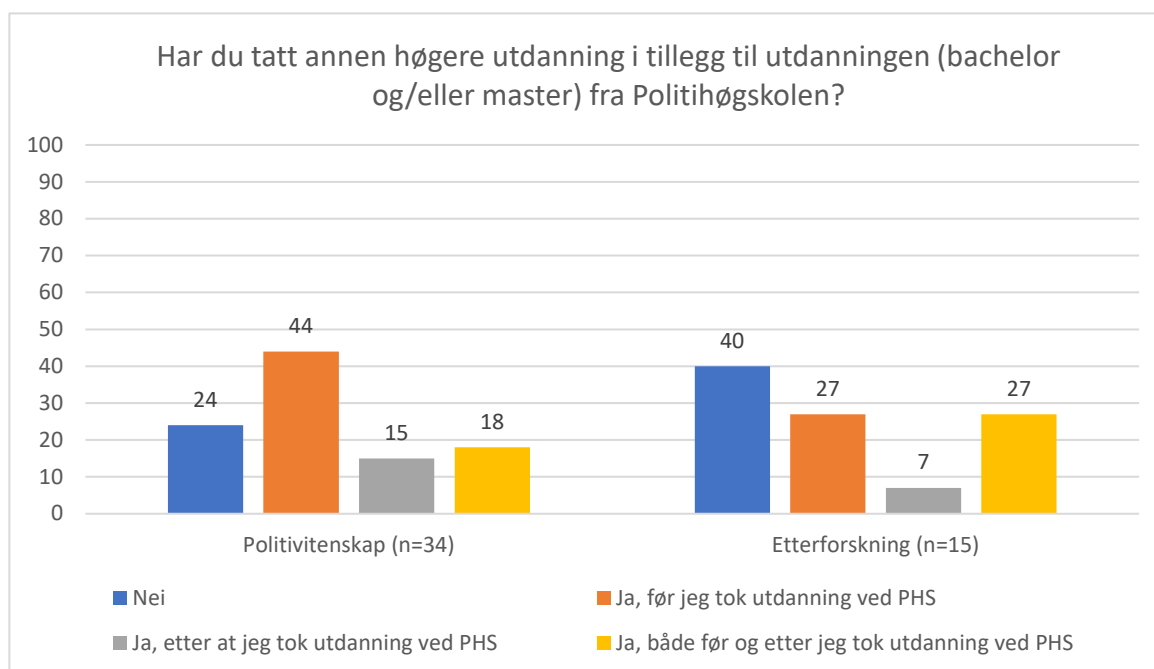
Tabell 3. Mer ansvar og/eller nye arbeidsoppgaver. Krysstabulering, n=44.

		Har du fått mer ansvar som følge av at du fikk mastergraden?		Total
		Ja	Nei	
Har du fått nye arbeidsoppgaver som følge av at du fikk mastergraden?	Ja	17	2	19
	Nei	3	22	25
Total		20	24	44

Annen utdanning ved siden av studiet ved Politihøgskolen

Respondentene fikk spørsmål om hvorvidt de hadde tatt annen høgere utdanning i tillegg til utdanning fra Politihøgskolen. Spørsmålet ble formulert som følgende: «Har du tatt annen høgere utdanning i tillegg til utdanningen (bachelor og/eller master) fra Politihøgskolen?».

Figur 13. Har du tatt annen høgere utdanning i tillegg til utdanningen (bachelor og/eller master) fra Politihøgskolen? Prosentfordeling

Av kandidater med master i politivitenskap viser figur 13 at nesten 8 av 10 har tilleggsutdanning. Tilsvarende for etterforskning kan vi se av tabellen at 6 av 10 har tilleggsutdanning. Det er færre med master i etterforskning som har tatt tilleggsutdanning. Dette er nødvendigvis ikke overraskende. Fra figur 9 kunne vi lese at kandidatene fra etterforskning i liten grad hadde fått uttelling for masterutdanningen i forbindelse med jobbsøking. Som beskrevet på s. 12 kan en forklaring være at de som tar etterforskningsmaster for en stor del allerede er i stilling som etterforskere, og derfor kan dette handle mest om kompetanseheving innenfor den stillingen de allerede har. Det samme kan være en nærliggende forklaring på hvorfor kandidater fra politivitenskap i større grad har tatt utdanning i tillegg. Kandidater fra etterforskning er hovedsakelig opptatt av å øke kompetansen innenfor dette fagområdet.

Type utdanning

Kandidatene som valgte et av de tre svaralternativene for «Ja...», fikk deretter et åpent spørsmål om hvilken utdanning de hadde tatt i tillegg. Spørsmålet ble formulert som følgende: «Hvilken utdanning var dette?».

Figur 14. Type utdanning. Fordeling etter antall.

Fra figur 14 kan vi lese at et flertall av kandidatene som har tatt utdanning i tillegg, har tatt utdanning i samfunnsvitenskapelig fag. Bredden av faglige retninger innen samfunnsvitenskap er stor. Blant fagretningene representert finner man statsvitenskap, psykologi, journalistikk og krigsskolene. Flere av kandidatene har også tatt en miks av ulike fagretninger ved siden av utdanning ved Politihøgskolen. Flere av kandidatene har tatt en miks av ledelsesfag og pedagogisk rettet fag. Innenfor ledelsesfag har ikke kandidatene forklart hvilken type ledelsesutdannelse eller fag det er snakk om. Flere kandidater beskriver det som «lederutdanning», «Ledelse, Høgskolen» eller «Personalutvikling». Pedagogiske og helsefaglige retninger består blant annet av «vernepleie», «veiledningspedagogikk» og «barnevernspedagog». Av alle kandidatene som svarte på spørsmålet er det totalt 3 som har tatt annen utdanning innen fagfeltet Juss og kriminologi, der 2 av 3 har tilleggsutdanning fra rettsvitenskap.

Sammendrag

- Spørreundersøkelsen ble sendt via e-post til 97 kandidater hvorav 50 samtykket til å delta (ca.52%). Av de 50 kandidatene som svarte har 30 tatt master i politivitenskap og 16 master i etterforskning.
- Et klart flertall i begge grupper (politivitenskap og etterforskning) angir at de er fornøyd med utdanningen med en skåre på over 4 (skala 1-5).
- Et klart flertall i begge grupper angir også at de er fornøyd med ulike aspekter av utdanningen, herunder 'faglig innhold', 'veiledning på masteroppgave', 'undervisningskvalitet' og 'relevans for arbeidslivet'.
- Kandidater som har tatt master i etterforskning er gjennomgående noe mer fornøyd med utdanningen enn kandidater med master i politivitenskap. Forskjellen er størst hva gjelder 'relevans for arbeidslivet'.
- De viktigste predikatorene for en generell tilfredshet med utdanningen er 'faglig innhold' og 'relevans for arbeidslivet'.
- Et klart flertall i begge grupper mener det er sannsynlig at de ville valgt samme utdanning igjen.

- Et flertall i begge grupper, og i særlig grad kandidater med master i etterforskning, mener at masterutdanningen er relevant for jobben de har.
- Blant kandidatene med master i politivitenskap angir over halvparten at masterutdanningen enten var en forutsetning eller gjorde dem bedre kvalifisert for jobben de har nå.
- Et mindretall i begge grupper rapporterer om økt lønn som følge av mastergraden.
- Et flertall av kandidater med master i politivitenskap rapporterer om mer ansvar som følge av mastergraden, men et mindretall av kandidater med master etterforskning rapporterer det samme.